

Друже-брате

Панас Мирний

Друже-брате! серце б'ється,
Хоче сповідатись,
Душа ниє, душа плаче,
Хоче розказати
Свою згоду і незгоду,
Хоче розпитати,
Як у світі молодому
Йому доживати, –
Та кому-то і від кого
Те почує слово,
Слово правди і любові,
Те братнє, нове?..

Тебе нема; а другому –
Байдуже, не знає,
Чим серденько молодее
Кипить-накипає;
Як тихая надія
В душі росте-сяє,
Чого погляд серед миру,
Мов в лісі, блукає...
Кому нужно тее знати ?
Нікому, нікому!..

Звірю ж свою тугу люту
Я слову німому.
Змию слізьми і споставлю
Густими рядами
На папері, як москалів
Перед генералом,
Вдихну я в їх свою душу,
Свою волю й силу,
З свого серця молодого
Я виллю любову
На їх, моїх дітей милих,
І буду радіти,
Як серед ночі тихенько

Вони, малі діти,
Прокинуться-пробудяться
І в самотній хаті
Заспівають мені пісні,
Як та свята мати
Над люлею свого сина
Уночі співала...
І забудеться недоля
І туга гіркая,
І засвітить радість тиха
У самотнім серці,
І душа моя сумная
Тихо засміється!